

Arrest

nr. 263 385 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 april 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY & VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2021 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 april 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op datum van 29/01/2021 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door T.D. (...) geboren op 18/10/1989 en van Turkse nationaliteit, om haar echtgenoot T.N. (...), geboren op 02/09/1989 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen; Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Dat betrokkene de heer T. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd heeft:

Loonfiches januari 2019 tot september 2020 (Ars Metaalwerken);

Aanslagbiljetten voor de inkomsten van 2017 tot en met 2019.

Aangezien uit de gegevensbank Dolsis blijkt dat de heer T. (...) sinds 04/09/2020 niet meer werkzaam is als werknemer, zijn bovenstaande documenten niet meer actueel.

Betrokkene is evenwel op 15/09/2020 gestart met zijn eigen onderneming als zelfstandige in hoofdberoep.

Wat betreft de financiële balans van zijn onderneming (van 15/09/2020 tot 31/12/2020) die wordt voorgelegd:

Er wordt niet aangetoond dat de in dit document vermelde informatie geverifieerd werd door de FOD Financiën. Bijgevolg kan dit document niet in aanmerking worden genomen. Bovendien betreft het hier inkomsten van de zaak zelf en zijn het geen persoonlijke inkomsten. Hierdoor wordt dus niet aangetoond wat de werkelijke netto-inkomsten van mijnheer T. (...) zelf zijn.

Gezien bovenstaande elementen kunnen we besluiten dat mijnheer T. (...) niet aantoont wat zijn huidige, werkelijke netto-inkomsten zijn.

Bijgevolg toont de heer T. (...) niet op afdoende wijze aan dat hij momenteel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt;

Het visum wordt bijgevolg geweigerd.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).“

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° *iuncto* artikel 40ter; 42, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Na het uiteenzetten van de “*algemene regels*”, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

1.1.1. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu

Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische echtgenoot van verzoekster die moet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster heeft in het kader van haar initiële aanvraag diverse stukken toegevoegd, dewelke ontegensprekelijk aantrefbaar zijn in het administratief dossier.

Deze stukken worden deels nogmaals hernomen in bijlagen.

Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling.

Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Porl. St. Doe 51-2478/001 p. 48).

De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet.

Momenteel bedraagt dat 1.524,61 EUR. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen.

Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C- 578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren.

De Belgische referentiepersoon (in casu de echtgenoot van verzoekster) is sedert 15 september '2020 actief als zelfstandige in hoofdberoep (Btw nummer: BE0754.549.142). Dit gegeven wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Uit de balans dewelke in bijlagen nogmaals wordt toegevoegd, kan er na een simpele lezing worden geconstateerd dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad t.b.v. 16.446,68 Eur. Dit komt neer op een maandelijkse netto inkomen t.b.v. 5482,33 Eur.

Uit het balans en resultatenrekening (tot en met laatste kwartaal) blijkt dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad t.b.v. 16.608,00 Eur. Dit komt neer op een maandelijkse netto inkomen in hoofde van de referentiepersoon t.b.v. 5536,00 Eur.

Deze inkomsten konden worden geobjectiveerd aan de hand van de bankafschriften, de facturen en de aangifte personenbelasting inkomsten '2020 dewelke, thans wordt verwerkt door de boekhouding van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt enkel dat verzoekster haar echtgenoot met een eigen onderneming is gestart en dat het voorgelegde balans niet geverifieerd werd door FOD Financiën, waardoor zij zijn netto maandelijkse inkomen niet konden verifiëren. Waarschijnlijk doelt verwerende partij hiermee, dat verzoeker nog geen aanslagbiljet naar voren kon brengen voor zijn inkomstenjaar '2020 - aanslagjaar '2021.

Verzoeker dient echter zijn belastingaangifte voor de aangifte via Tax-on-web uiterlijk donderdag 15 juli 2021 in te dienen. Mandatarissen hebben tot en met donderdag 21 oktober 2021 de tijd. Verwerende partij mag geen onredelijke eisen stellen aan verzoekster als een zorgvuldig fungerende overheid en had minstens aan verzoekster de mogelijkheid moeten bieden om inlichtingen zoals de bankafschriften en de facturen toe te voegen.

Bovendien had men zijn integrale loonbrieven naar voren gebracht waaruit onmiskenbaar bleek dat de referentie persoon een harde werker is en een samenlezing van de loonbrieven, blijkt dat verwerende partij deze loonbrieven ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten, temeer daar de referentiepersoon op het ogenblik van de indiening van de aanvraag slechts minder dan drie maanden als zelfstandige actief was.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03. Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Los van het gegeven dat verwerende partij aan verzoekster zelf aanvullende informatie en/of stukken had kunnen opvragen aangaande de actuele zelfstandige beroep of middels één simpele muisklik deze informatie had kunnen vergaren, dient erop te worden gewezen dat zij niet betwist dat de referentiepersoon als zelfstandige actief is en over een netto maandelijkse inkomen beschikt t.b.v. 5482,33 Eur en heeft verwerende partij een resem loonbrieven ten onrechte buiten beschouwing gelaten; waaruit onmiskenbaar blijkt dat de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag minstens 1950,00 Eur netto verdiende.

1.1.2. Behoeftanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verwerende partij moet eerst een behoeftanalyse maken van het gezin, dewelke zij ten onrechte als overbodig heeft geacht. Verwerende partij beschikte over voldoende objectieve gegevens om deze behoeftanalyse te maken. De stelling dat zij geen overzicht zouden hebben van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon is manifest incorrect en in strijd met de gegevens van het administratief dossier.

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoeftanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoeftanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoeftanalyse werd voldaan .

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen wijl het overduidelijk was dat verzoeker quasi het hele jaar '2020 als werknemer actief was en bijgevolg slechts een beperkte periode als zelfstandige in hoofdberoep fungeerde.

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten uit het arbeid en de zelfstandige activiteit inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij had de financiële situatie van de referentiepersoon kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch heeft men zulks tevens niet gerealiseerd en heeft verwerende partij de inkomsten van verzoekster haar echtgenoot ten onrechte buiten beschouwing gelaten temeer daar het inkomstenjaar nog niet verstreken was en verzoeker zijn aangifte nog niet kon formaliseren zoals ten onrechte worden gevraagd door verwerende partij.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is;

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige

wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.4. *In casu* wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen waardoor minstens één van de cumulatieve voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de te vervoegen persoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.5. Uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen in functie van haar aanvraag voor een visum gezinshereniging van 29 januari 2021:

- Loonfiches januari 2019 tot september 2020
- Aanslagbiljetten voor de inkomsten van 2017, 2018 en 2019
- Financiële balans van 15 september tot 31 december 2020

3.6. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot in ogenschouw heeft genomen doch heeft geoordeeld dat deze stukken niet konden worden aanvaard als bewijs van toereikende, stabiel en regelmatige bestaansmiddelen .

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de Belgische referentiepersoon sedert 15 september 2020 actief is als zelfstandige in hoofdberoep, dat dit gegeven niet wordt betwist door de verwerende partij, dat uit de balans na eenvoudige lezing kan worden geconstateerd dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad van 16.446,68 EUR, dat dit neerkomt op een maandelijks netto inkomen van 5482,33 EUR, dat uit de balans en de resultatenrekening tot en met het laatste kwartaal blijkt dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad van 16.608 EUR, dat dit neerkomt op een maandelijks netto inkomen van 5536 EUR, dat deze inkomsten konden worden geobjectiveerd aan de hand van bankafschriften, de facturen en de aangifte personenbelastingen inkomsten 2020 dewelke, thans wordt verwerkt door de boekhouding van de referentiepersoon, dat de verwerende partij enkel stelt dat haar echtgenoot met een eigen onderneming gestart is en de voorgelegde balans niet geverifieerd werd door de FOD Financiën, waardoor zij haar netto maandelijks inkomen niet konden verifiëren, dat de verwerende partij hiermee waarschijnlijk doelt op het feit dat zij nog geen aanslagbiljet naar voren kon brengen voor het inkomstenjaar 2020, aanslagjaar 2021, dat zij echter haar belastingaangifte via Taks-on-web uiterlijk donderdag 15 juli 2021 dient in te dienen, dat mandatarissen tot en met donderdag 21 oktober 2021 de tijd hebben, dat de verwerende partij geen onredelijke eisen mag stellen als een zorgvuldig fungerende overheid en minstens haar de mogelijkheid had moeten bieden om inlichtingen zoals de bankafschriften en facturen te voegen.

Betreffende het betoog dat uit de balans na eenvoudige lezing kan worden geconstateerd dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad van 16.446,68 EUR, dat dit neerkomt op een maandelijks netto inkomen van 5482,33 EUR, dat deze inkomsten konden worden geobjectiveerd aan de hand van bankafschriften, de facturen en de aangifte personenbelastingen inkomsten 2020 dewelke, thans wordt verwerkt door de boekhouding van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat uit de bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat een nettoresultaat van 16.346,60 EUR vermeld staat op de financiële balans van 15 september tot 31 december 2020. De verwerende partij heeft voormeld stuk wel degelijk in ogenschouw genomen doch geoordeeld dat niet wordt aangetoond dat de in dit document vermelde informatie geverifieerd werd door de FOD Financiën, dat dit document niet kan in aanmerking genomen worden, dat het bovendien inkomsten van de zaak zelf betreffen en geen persoonlijke inkomsten, dat hierdoor dus niet wordt aangetoond wat de werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zelf zijn. Door enkel te stellen dat uit de balans na eenvoudige lezing kan worden geconstateerd dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad van 16.446,68 EUR en louter te beweren dat dit neerkomt op een maandelijks netto inkomen van 5482,33 EUR, weerlegt de verzoekende partij voormelde vaststellingen niet. Gelet op het motief dat niet wordt aangetoond wat de werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zelf zijn, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat niet wordt betwist dat de referentiepersoon over een maandelijks inkomen beschikt van 5482,33 EUR. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze uit het nettoresultaat van 16.346,60 EUR – die blijkt uit de financiële balans van de onderneming van de referentiepersoon van 15 september 2020 tot 31 december 2020 – zou blijken dat de referentiepersoon zelf een maandelijks netto inkomen heeft van 5482,33 EUR. Bovendien weerlegt zij met dit betoog geenszins het motief dat niet wordt aangetoond dat de in dit document vermelde informatie geverifieerd werd door de FOD Financiën.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij enkel stelt dat haar echtgenoot met een eigen onderneming gestart is en de voorgelegde balans niet geverifieerd werd door de FOD Financiën, waardoor zij haar netto maandelijks inkomen niet konden verifiëren, dat de verwerende partij hiermee waarschijnlijk doelt op het feit dat zij nog geen aanslagbiljet naar voren kon brengen voor het inkomstenjaar 2020, aanslagjaar 2021, dat zij echter haar belastingaangifte via Taks-on-web uiterlijk donderdag 15 juli 2021 dient in te dienen, dat mandatarissen tot en met donderdag 21 oktober 2021 de tijd hebben, dat de verwerende partij geen onredelijke eisen mag stellen als een zorgvuldig fungerende overheid en minstens haar de mogelijkheid had moeten bieden om inlichtingen zoals de bankafschriften en facturen te voegen, wijst de Raad er vooreerst op dat het niet foutief noch kennelijk onredelijk voorkomt om over een voorgelegde financiële balans van een onderneming te oordelen dat een dergelijk document de huidige werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon niet aantoonst onder meer omdat niet aangetoond wordt dat de in dit document vermelde informatie geverifieerd werd door de FOD Financiën. Het loutere feit dat zij haar belastingaangifte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet diende in te dienen, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij onredelijke eisen stelde door documenten te verwachten naast een financiële balans om de huidige, werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon enkel kunnen worden aangetoond door een aanslagbiljet. Er wordt enkel gesteld dat de voorgelegde financiële balans niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van de werkelijke netto-inkomsten

van de referentiepersoon omdat de in dit document vermelde informatie niet geverifieerd werd door de FOD Financiën.

Waar zij meent dat de inkomsten die blijken uit de voorgelegde financiële balans konden worden geobjectiveerd aan de hand van bankafschriften, de facturen en de aangifte personenbelastingen inkomsten 2020 dewelke thans wordt verwerkt door de boekhouding van de referentiepersoon, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, en de verzoekende partij ook niet aantoon, dat dergelijke stukken ter objectivering van de financiële balans bij de aanvraag werden voorgelegd, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). Om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de balans en de resultatenrekening tot en met het laatste kwartaal waaruit zou blijken dat de referentiepersoon een nettoresultaat heeft gehad van 16.608 EUR, daar dit bij haar verzoekschrift gevoegd stuk 2 niet werd gevoegd bij de aanvraag.

Waar zij meent dat de verwerende partij haar minstens de mogelijkheid had moeten bieden om inlichtingen zoals de bankafschriften en facturen te voegen, herhaalt de Raad dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij rust. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij nagelaten heeft met alle haar gekende relevante gegevens rekening te houden of onzorgvuldig te werk is gegaan. Met de documenten die de verzoekende partij overmaakte, werd, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, terdege rekening gehouden. Indien de verzoekende partij andere stukken had willen beoordeeld zien was het aan haar om deze ook over te maken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de door haar gekende informatie te besluiten dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoon dat haar echtgenoot momenteel over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt waardoor de voorwaarden inzake gezinshereniging niet vervuld zijn.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij/zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij aan haar zelf aanvullende informatie en/of stukken had kunnen opvragen aangaande het actuele zelfstandige beroep of dat zij middels één simpele muisklik deze informatie had kunnen vergaren.

Hierbij merkt de Raad nog op dat het in beginsel de verwerende partij immers enkel toekomt de door de verzoekende partij aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

De beslissing tot weigering van een visum verhindert de verzoekende partij overigens niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen vergezeld van stavingstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Betreffende het voegen bij het verzoekschrift van de voornoemde objectiveringsstukken, zijnde facturen en bankafschriften in het kader van de actuele zelfstandige activiteit van de referentiepersoon, alsook van de fiscale balans van 1 januari 2021 tot 1 juni 2021 van de onderneming van de referentiepersoon, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij nagelaten heeft deze stukken voor te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij, het weze herhaald, niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te houden met stukken waarvan zij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op

het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.8. Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij de integrale loonbrieven naar voren heeft gebracht waaruit onmiskenbaar bleek dat de referentiepersoon een harde werker is en dat uit een samenlezing van deze loonbrieven blijkt dat de verwerende partij deze loonbrieven ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten, te meer daar de referentiepersoon op het ogenblik van de indiening van de aanvraag slechts minder dan drie maanden als zelfstandige actief was.

De Raad wijst er vooreerst op dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is dat de verwerende partij nagaat of, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, is voldaan aan de wettelijke voorwaarden opdat de aanvraag kan worden gehonoreerd.

Betreffende de voorgelegde loonbrieven van januari 2019 tot september 2020 wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat gezien uit de gegevensbank Dolsis blijkt dat de referentiepersoon sinds 4 september 2020 niet meer werkzaam is als werknemer, deze documenten niet meer actueel zijn. Er wordt geconcludeerd dat de referentiepersoon niet aantoont wat zijn huidige werkelijke netto-inkomsten zijn. Door louter te stellen dat uit een samenlezing van deze loonbrieven blijkt dat de verwerende partij deze loonbrieven ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Gelet op het feit dat dient aangetoond te worden dat de referentiepersoon beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, is het niet kennelijk onredelijk om documenten die inkomsten uit een afgesloten tewerkstelling aantonen niet als actueel te beschouwen en om op grond hiervan, wanneer er ook geen huidige inkomsten worden aangetoond, te stellen dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat de referentiepersoon momenteel beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het loutere feit dat de verzoekende partij in het verleden een harde werker was zoals zou blijken uit de loonbrieven alsook het feit dat zij bij het indienen van de aanvraag slechts minder dan drie maanden als zelfstandige actief was, doet hieraan geen afbreuk.

Ook door louter te wijzen op het feit dat uit de loonbrieven onmiskenbaar blijkt dat de referentiepersoon minstens 1950 EUR netto per maand verdiende, weerlegt, noch ontkracht zij de motieven dat de loonbrieven gelet op het niet langer werkzaam zijn als werknemer niet meer actueel zijn. Waar de verzoekende partij nog wenst te laten uitschijnen dat zij voorafgaandelijk aan de aanvraag minstens 1950 EUR netto per maand verdiende zoals blijkt uit de loonbrieven, kan zij evenmin gevolgd worden nu blijkt dat de aanvraag dateert van 29 januari 2021 en de laatste loonbrief waaruit inkomsten van minstens 1950 EUR netto per maand blijken dateert van 1 september 2020.

3.9. De verzoekende partij voert voorts nog een betoog over het feit dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, waarna zij wijst op rechtspraak van de Raad. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat bepaalde aangetoonde inkomsten niet weerhouden worden als bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen omwille van het risico van het verliezen van de bestaansmiddelen, zodat dit betoog dan ook niet dienstig is.

3.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of foutief of kennelijk onredelijk vaststelde dat de verzoekende partij niet aantoont dat de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.11. Waar de verzoekende partij betoogt dat als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de verwerende partij niet automatisch mag weigeren, dat wanneer zelfs een gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de verwerende partij een behoefteanalyse moet maken, gaat zij er aan voorbij dat niet geoordeeld wordt dat de inkomsten van de referentiepersoon geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen betreffen, doch wel dat niet op afdoende wijze wordt aangetoond dat de referentiepersoon momenteel beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen daar niet wordt aangetoond wat zijn huidige, werkelijke netto-inkomsten zijn. Zoals blijkt uit wat voorafgaat slaagt de verzoekende partij er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen. Ook door louter te stellen dat de stelling dat zij geen overzicht zouden hebben van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon manifest incorrect is en in strijd met de gegevens van het administratief dossier, toont zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins aan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet op afdoende wijze wordt aangetoond dat de referentiepersoon momenteel beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, zodat niet kan worden vastgesteld dat *in casu* ten onrechte geen behoefteanalyse werd doorgevoerd. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij de behoefteanalyse ten onrechte overbodig heeft geacht.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het ontbreken van enig bewijs van actuele stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, diende de gemachtigde niet te beoordelen welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij diende *in casu* geen verdere behoefteanalyse te doen in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van de (actuele) stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en/of indien slechts documenten worden voorgelegd waaruit de huidige werkelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon niet afdoende blijken, dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op. Het betoog dat in het verlengde van de verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse een motiveringsplicht rust waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan, is in die zin dan ook niet dienstig.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij evenmin dienstig betogen dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, zij alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling, dat gezien de verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, zij uiteraard niet de kans heeft gehad om haar om bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken, dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen, dat de verwerende partij *in casu* onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd worden en van zijn familieleden.

Waar de verzoekende partij nog argumenteert dat de verwerende partij de financiële situatie van de referentiepersoon had kunnen verifiëren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, doch dat men zulks niet heeft gerealiseerd en de inkomsten van haar echtgenoot ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten te meer daar het inkomstenjaar nog niet verstreken was en de verzoekende partij (lees: de referentiepersoon) zijn aangifte nog niet kon formaliseren zoals ten onrechte wordt gevraagd door de verwerende partij, kan verwezen worden naar wat hieromtrent uiteengezet wordt in punt 3.7.

3.12. De verzoekende partij betoogt tot slot nog dat gezien de motivering niet als afdoende dient beschouwd te worden en de motiveringsplicht geschonden is om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de verzoekende partij met haar Belgische echtgenoot en dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen betreffende de financiële situatie van de referentiepersoon.

De verzoekende partij verduidelijkt echter geenszins op welke wijze de aard en de hechtheid van de familiale banden van de verzoekende partij met haar Belgische echtgenoot zou kunnen aantonen dat de motieven betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar zij nog stelt dat de verwerende partij zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen betreffende de financiële situatie van de referentiepersoon, toont zij dit, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins *in concreto* aan.

3.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 40ter en 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen heeft aangebracht van actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon zodat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.14. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER